

พุทธวิสัย

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ในขณะที่เกิดเวทนาอย่างรุนแรง จนคิดว่าตนเองจะขาดใจตาย แต่ก็ไม่ได้ทิ้ง ได้กำหนดเวทนาที่เกิดขึ้นตลอดเวลา จนกระทั่งระยะหนึ่ง อากาเรเวทนามันดับไปที่ละจุด จนไม่มีร่างภาพหลงเหลืออยู่ คล้ายกับที่เราปิดสวิทช์ไฟ ที่เหลือคือตัวรู้ลอยอยู่ ตัวปล่อยตัวกำหนด และทั้งตัวรู้คือไม่ผูกมัดไว้แน่นๆ เหมือนตอนเกิดตายเวทนา สักพักพอปล่อยตัวรู้และตัวกำหนด ตัวเห็นแสงสว่างและเกิดนิมิตตาม เกิดความสุข มีตัวตนเหมือนเดิม

คำถาม! ในขณะที่คนจะตาย ถ้าเรากำหนดและรู้ และไม่กลัวตายก่อนจิตจะไปจากร่าง เป็นอย่างไรหรือไม่

หลวงปู่ : เวลาเวทนา ให้อย่างนี้มันเหมือนสัมผัส สัมผัสคือกำหนดเวทนาให้ไหม แล้วเวทนามันหายไปทีละจุดๆ เวลามันปล่อยมานะ เห็นไหม แต่เราอยากได้อารมณ์อย่างนั้นอีก อยากได้อารมณ์อย่างนั้นอีก ฉะนั้น เวลาคนจะตายไม่เป็นแบบนี้ คนจะตายนะ ถ้าคนมีสติเป็นแบบนี้

คนมีสติ คนที่รู้ทันนะ เวลากำหนด มันกำหนดปั๊บ อย่างเช่นที่บอกว่ารู้ไว้ๆ การว่ารู้ไว้หลวงตาท่านพูดอย่างนี้บ่อยนะ ท่านบอกว่า “เรามีบ้านหลังหนึ่ง แล้วบ้านนั้นเริ่มชำรุด” เห็นไหม เรามีบ้านหลังหนึ่ง แล้วเรารับผิดชอบทั้งบ้าน จิตเรานี้มันอยู่กับร่างกายเราทั้งหมดเลย แต่ร่างกายเราเริ่มชำรุด ที่ความเสียหายนี้มันจะทิ้งส่วนนั้นไป ส่วนนั้นไป หลบไปเรื่อยๆ หลบไปเรื่อยๆ จนไม่มีที่อาศัย มันก็ต้องทิ้งร่างนี้ไป ก็คือตาย

ฉะนั้น เวลาคนที่มึสติ เห็นไหม พระอรหันต์ สตฺปาติเสตฺนิพฺพาน ภราหะเว ปัญจกัณฺธา ภาระ เป็นภาระรับผิดชอบ แต่พวกเราไม่ใช่ภาระรับผิดชอบ พวกเรานี้เป็นมาร

ขันธมาร คือความยึดมั่นถือมั่นหมดใจ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้เป็นมารหมด เวทนาก็เป็นมาร ขันธก์ก็เป็นมาร สัญญาก็เป็นมาร

เป็นมาร.. มารคือความยึดมั่นถือมั่นของกิเลส ความยึดมั่นถือมั่นมันทำให้เรามีสติไม่ได้ เพราะเราไปยึดมั่นอารมณ์อย่างนั้น แต่ถ้าเราเข้าใจเวทนา เห็นไหม เวลาพูดถึงเวทนา เวทนาปล่อยหมด พอปล่อยหมดมันเด่นมาก มันเด่นมากเพราะอะไรล่ะ? เพราะเรากำหนดคนะ

นี่เวลามันปวดมากจนใจแทบขาด แต่ใจแทบขาดนี้เรากำหนดจนมันเริ่มละ ละเข้ามา มันปล่อยมา มันปล่อยเข้ามาเพราะสติปัญญามันทัน แต่อาการแบบนี้มันจะได้บ่อยๆ ไหมล่ะ? นี่มันจะปล่อยเวทนาอย่างนี้ได้บ่อยๆ ไหมล่ะ? ไม่บ่อยเพราะอะไร? เราถึงบอกว่าสัม হলันใจ แต่ถ้าเป็นนักภาวนานะมันจะปล่อยอย่างนี้แหละ ปล่อยแล้วปล่อยเล่า ปล่อยแล้วปล่อยเล่า ปล่อยแล้วปล่อยเล่า

คำว่าปล่อยแล้วปล่อยเล่านะ หลวงตาท่านนั่งตลอดรุ่ง เห็นไหม ท่านบอกว่า เวทนาครั้งแรก เวทนา ๒-๓ ชั่วโมง หลานเวทนามันมาก่อน หลานคือเวทนาเล็กๆ ใจ แล้วพอนั่งไปสัก ๖-๗ ชั่วโมงนะ ลูกเวทนามันมาแล้ว พอสักพักไปสัก ๑๐ ชั่วโมงนะ พ่อเวทนามันมาแล้ว พอไปนานๆ นะ ปู่เวทนามันจะมาแล้ว คือเวทนามันจะเข้มข้น แรงขึ้น

ฉะนั้น พอเราปล่อยเวทนาไปแล้ว เรานึกว่าเวทนาจบใจ ที่นี้คนนั่งตลอดรุ่ง เห็นไหม เราบอกคนที่นั่งตลอดรุ่ง เวลาพิจารณาไปแล้ว มันปล่อยเวทนาแล้วมันจะหายไปเลยหรือ? มันหายไปขณะที่จิตมันทัน พอจิตมันปล่อย จิตเป็นอิสระมันปล่อย แต่จิตนี้มันเป็นธาตุรู้มันต้องรับรู้ตลอด พอรับรู้มันก็รับรู้ซ้ำอีก พอรับรู้ซ้ำอีกมันก็ไปรับรู้เวทนานั้นล่ะ ถ้าอย่างนั้นเวทนานี้มันก็จะลึกขึ้น ใหญ่ขึ้น ถึงบอกว่าพ่อมัน ปู่มันจะมาทีหลัง

ฉะนั้น คำว่ามันปล่อยแล้วๆ นี่ต้องซ้ำอีก ซ้ำไปเรื่อยๆ ใจ นี่พูดถึงวิธีการภาวนานะ แต่บอกว่า “ถ้าเวลาจะตายมันจะเป็นอย่างไรไหม?”

หลวงตาพูดอย่างนี้ หลวงตาบอกว่า “เวลามันพิจารณาเวทนาจนถึงที่สุดนะ” ท่านพูดกับตัวท่านเองใจ คนเรานี้ะ เวลาภาวนาไปแล้วจะพูดกับตัวเอง ตัวเองหมายถึงว่า

เพราะเราหลงเองใช่ไหม? เราหลงเราก็หลงเอง เวลาเรารู้เราก็รู้เอง พอเรารู้เองมันสัญญา กับตัวเอง แบบว่าปัญญามันเป็นปัจจัยตั้ง หลวงตาบอกว่า

“เวทนานี้เราได้พิจารณาจนมันปล่อยวางหมดแล้ว แล้วต่อไปนี่มันจะเอาเวทนา หน้าไหนมาหลอกเราอีกวะ”

เห็นไหม มันจะเอาเวทนาหน้าไหน เพราะเวทนามากู้สู้มึงได้ทั้งนั้นแหละ กู ปล่อยมึงได้หมดแหละ แต่อันนี้มันปล่อยได้ขาดหรือยังล่ะ? เพราะอะไร? เพราะ ว่า คำถามนี้มันฟ้องมาหมด มันฟ้องบอกว่า “นี่กำหนดเวทนาจนใจจะขาด แล้วพอพิจารณา ไป พิจารณาไปมันปล่อยเป็นจุกๆ เข้ามา”

นี่มันปล่อย เขาเรียก “ตทังคปหาน” การปล่อยแบบนี้ เป็นการปล่อยแบบปัญญา มันสมควรนี่มันปล่อย แต่มันไม่สมุจเฉทใจ พอจิตสงบแล้วต้องพิจารณาซ้ำเข้าไป พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม อย่างใดอย่างหนึ่งซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำแล้วซ้ำเล่า.. มันจะ ปล่อย ปล่อยเพราะปัญญาตอนนั้นมันสมควร คนภาวนานี้เวลาภาวนาดีมากเลย พอปล่อย แล้ว อ้ออ้อ.. สูดขอดเลย แต่เดี๋ยวเถอะ เดี่ยวพอมันออกมาแล้วมันก็เป็นปกติใจ ฉะนั้นซ้ำ เข้าไป

อันนี้พูดถึงการพิจารณาเวทนานะ แต่ถ้าเวลาคนจะตายเป็นอย่างนี้ไหม? คนเวลา จะตายนะ นี่เวลาจิตมันดีมันรู้มันเห็นหมด โสดาบัน เขาบอกโสดาบันที่ปิดอบายภูมิ เพราะเหตุนี้ อย่างเช่นเด็กนี่มันเล่นของมัน มันเพลินของมันไปประสามัน ผู้ใหญ่เวลา เล่นก็เพลินเหมือนกันนะ แต่เวลาใครเตือนนี่รู้สึกตัวทันที เพราะเป็นผู้ใหญ่

จิตเป็นโสดาบันนี่นะ สติปัญญามันก็ได้ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ เพราะสภิกาคามี ๕๐ เปอร์เซ็นต์ อนาคามี ๗๕ เปอร์เซ็นต์ พระอรหันต์สติปัญญา ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ฉะนั้น โสดาบัน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ เวลาปกติมันก็ยังเร่ร่อน ยังเที่ยวตามใจตัวเองอยู่ แต่พอมันจะ ตาย เวลาเขาวิกฤติปัจุบันี่เพราะมันมี ๒๕ เปอร์เซ็นต์ มันจะวิ่งเข้ามาตรงนี้ทันทีเลย

ฉะนั้น ถึงบอกว่า พระโสดาบันมันปิดอบายภูมิ นี่มันปิดตรงนี้ไง เพราะว่าคนที่ จะไปอบายภูมิ เพราะเวลาจะตายไม่มีสติ มันไปตามแต่แรงขับของกรรม แต่ถ้าเป็น โสดาบันนะเวลาจะตายสติมันมาไง คนเรานี้จะเวลามันจนตรอก มันจะเข้าไปหาสิ่งที่ดี

ที่สุดของตัวเอง พอเข้าไปหาสิ่งที่ดีที่สุดของตัวเองนะ แต่ถ้าเป็นปุถุชน เราเคยทำบุญไว้ มหาศาลเลย แต่บังเอิญเราไปทำกรรมไว้

เหมือนพระในสมัยพุทธกาล เห็นไหม ไปทางเรือ แล้วเอามือราน้ำไป มือมันไป ทำสาหร่ายขาด พอสาหร่ายขาดมันเป็นปาจิตติย์ไง พรากของเขียว แล้วก็วิตกกังวลอยู่ อย่างนั้นแหละ เห็นว่าตายตอนนั้นหรือเรือกว่านี่แหละ เป็นจระเข้ไปอยู่นั่นเลย เพราะ วิตกกังวลไง

เราทำความดีไว้มหาศาล เป็นพระนี่ทำความดีไว้มหาศาลเลย แต่นั่งเรือไปใช้ไหม นั่งเรือแล้วเอามือ.. เหมือนกับพระขี้เล่นเนาะ เอามือจุ่มไปในน้ำไง แล้วเรือมันพายไป นิ้ว มันไปเกี่ยวเอาสาหร่ายขาด พอเกี่ยวสาหร่ายขาดมันวิตกกังวลไง สาหร่ายขาดเพราะเรา ทำผิดใจ เราทำปาจิตติย์ไงมันก็ฝังใจ เวลาตายจะไปดินะ มันไปนั่นเลย

มันเหมือนพระตีสสะที่ว่าได้ผ้าจีวรมา เห็นไหม แล้วคืนนั้นท้องร่วง ตายแล้วไป เกิดเป็นเส้นนั้นนะ เพราะผูกพันไง ถ้าเป็นปุถุชน ทำดีทำมากขนาดไหน ถ้าเราไม่ได้ฝึก ไว้ ถึงเวลาแล้วมันตั้งสติไม่ได้ เพราะสติมันเป็นสติใช้ไหม? แต่ความเร้า สิ่งเร้าในใจมัน ไปนึกภาพตรงนั้น ไปเกาะตรงนั้น ตรงนั้นเสวยก่อน แต่ถ้าเป็นโสดาบันปั๊บ ถ้าพิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรม มันขาดตามความเป็นจริง อย่งไรก็แล้วแต่สติมันจะพร้อม ฉะนั้น ถึงอบายภูมิไง

เพราะจระเข้คืออะไร? เจริจนาจานนี้เป็นอบายภูมินะ อบายภูมิ ๔ ตั้งแต่เจริญจนลง ไป ตั้งแต่เจริญจน ผี เบรต นรกอเวจี นี่ก็คืออบายภูมิ แต่พอขึ้นมามนุษย์นี่ไม่ใช่เจริญจน เจริจนาจานคืออบายภูมิที่เราเห็นได้ ฉะนั้น เวลาถ้าเป็นโสดาบันแล้วตรงนี้ปิด ฉะนั้น เวลา เป็นโสดาบันคิดพิจารณาไป

นี่ให้ชำเรื่องเวทนา พิจารณาชำแล้วชำเล่า สิ่งที่ขาดไปแล้ว สิ่งของมันปล่อยวางไป แล้ว นั่นคือประสบการณ์ของเรา แต่สิ่งใหม่ๆ เวลามันมีความรู้สึก เวทนา กาย เวทนาจิต.. เวทนา กายคือความเจ็บปวดของร่างกาย เวทนาจิตคือความเศร้าหมอง ความฟุ้งใส ความ เสียใจทุกข์ใจ เวทนามันมีเวทนา กาย เวทนา จิต มันพิจารณาได้ตลอดเวลา มันไม่มีเวทนา ก็จับอารมณ์ตัวเองพิจารณาชำไปๆ ชำไปเรื่อยๆ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า “ถ้าในขณะที่คนจะตาย”

เออ.. ถ้ามีสติมันพร้อมหมด สติ เห็นไหม เพราะหลวงตาท่านบอกท่านรู้งี้ไว้หลายที เวลาจะตายปั๊บจิตมันจะหดเข้ามา รวมเข้ามาอยู่ศูนย์กลางแล้วออกเลย คนตายมันจะออกตรงนั้น มันจะหดเข้ามาเรื่อยๆ เราเป็นลม เวลาคนเป็นลมมันจะวูบอย่างไร? แต่คนเป็นลมเวลาวูบไม่รู้เรื่องหรอก แต่ถ้าจิตนะมันจะหดเข้ามาเลย เข้ามาถึงจุดปั๊บออกออกก็คือสิ้น

ฉะนั้น ถ้ามันมีสติปัญญาเป็นอย่างนี้ไหม? เป็น! เป็นอย่างนี้แหละ แต่ถ้าคนเป็นอย่างนี้แล้วไม่ให้ตายก็ได้ คือไม่ให้ไป ฉะนั้น เวลาคนตาย ครูบาอาจารย์ท่านเปรียบว่า

“เหมือนคนออกจากบ้าน”

บ้านคือร่างกาย คนก้าวออกจากบ้าน จิตก้าวออกจากกาย ถ้าร่างกายนี้มันไม่เสียหายจนเกินไปนัก คือไม่เจ็บปวดนัก เหมือนบ้านเรายังอยู่ได้ รู้งี้ก็คือว่าเราไม่เดินออกไปมันจะตายได้อย่างไร? ถ้าคนไม่ออกจากบ้าน บ้านนั้นก็ยังมีชีวิตตลอดไป แต่ถ้าเดินออกจากบ้าน บ้านนั้นไม่มีวิญญาณครอง มันก็ซากศพ

นี่พูดถึงเวลาคนตายนะ แต่ถ้าเรามีสติของเรา ไม่มีปัญหา อันนี้พูดถึง “พิจารณาเวทนา”

เคลียร์ไหม? ไม่เคลียร์ว่ากันใหม่ อันนี้มันข้อ ๕๔๑. ที่จบ ข้อ ๕๔๑. จบนะ

ข้อ ๕๔๒. อันนี้มันเป็นความที่เขาสงสัย ไม่ตอบก็ไม่ได้ ไม่ตอบก็บอกว่ามันคาใจไป

ถาม : เรื่อง “ลัทธิพระจีนเชียวชวนทำความดีเพื่อขึ้นสู่พระนิพพาน”

หลวงพ่ : แล้วก็ว่าไปเรื่อยเลย.. กราบนมัสการหลวงพ่ เขาว่าไปนะ เขาได้ฟังเทศนาจากครูบาอาจารย์ของเขา

ถาม : ๑. พระพุทธเจ้าไม่กล้าบัญญัติลงในพระธรรมวินัยว่าห้ามกินเนื้อสัตว์ เพราะกลัวว่าคนจะไม่เข้ามาเรียนธรรมะจากท่าน และอ้างว่า ราชวงศ์ของพระพุทธเจ้าไม่กินเนื้อสัตว์กันเลย

๒. ให้ทำความดี ให้ช่วยเหลือคน บำเพ็ญบารมี ไม่จำเป็นต้องทำสมาธิ ไม่ต้องเจริญวิปัสสนา (แต่บอกว่าให้ทำความดี) แม้จะไม่ได้การันตีอริยผลในชาติปัจจุบัน แต่ก็การันตีว่าการกระทำเพียงเท่านี้ในชาติถัดๆ ไป จะทำให้ตกกระแสนิเวศนอันแน่นอน และอาจได้ไปเกิดในสมัยพระศรีอารยด้วย

๓. อ้างว่ามีคาถา ๕ คำเป็นภาษาจีน อ้างว่าพระศรีอารยจะจุดที่ประเทศที่ใช้ภาษาจีน ที่สำคัญคือ ห้ามใครบอกคาถานี้กับคนอื่นที่ยังไม่ได้เข้าพิธีรับศีลของลัทธินี้ และมีการยกตัวอย่างว่า อธิษฐานด้วยคาถานี้แล้วเกิดผลสิ่งที่ต้องการ เช่นมีคนที่เคยเข้ารับพิธีรับศีลจากสำนักนี้มาช่วยเหลือเจือจานกันยามที่ต้องการความช่วยเหลือ

๔. อ้างว่ามนุษย์ทุกคนกำเนิดมาจากจิตเดิมแท้ มาจากแดนนิพพานเป็นอัปสรพรหม แต่มาสัมผัสกิเลสบนโลก เลยกลายมาเป็นมนุษย์และสัตว์ต่างๆ จึงต้องหาทางบำเพ็ญบารมีเพื่อให้จิตเดิมแท้กลับคืนสู่นิพพาน

๕. อ้างว่าช่วงนี้เป็นช่วงปลายกัป ก่อนที่จะถึงภัยพิบัติจึงได้มีการส่งธรรมคำสอนนี้มากระจายในช่วงนี้ เพื่อเป็นการคัดคนดีให้รอดพ้นภัย โดยมีการอ้างว่าพระธรรมคำสอน กับบุคคลธรรมดา ที่ไม่ใช่บัณฑิต พระธรรมคำสอนนี้เหมาะกับบุคคลธรรมดาที่ไม่ใช่บัณฑิต ลัทธินี้เกิดในเมืองจีนมาหลายร้อยปีแล้ว แล้วเพิ่งเข้ามาในประเทศไทยเมื่อ ๑๐ ปี

หลวงพ่ : คำว่าอ้างว่าๆ นี่เนาะ มันเป็นการอ้างว่า หลวงตาท่านใช้คำว่า “แ่ววๆ” เราได้ยินแ่ววๆ ก็ว่ามันไม่จริงใจ ก็อ้างว่าๆ ก็อ้างว่าๆ แล้วเอ็งก็มาถาม แล้วเราก็อ้างว่า มันก็ไม่จริงนั่นละ เพียงแต่ว่าของอย่างนี้มันเกิดมานาน แล้วเกิดมาเห็น มันมีมาตั้งแต่ ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว สังกายนาคตั้งแต่ที่แรก พระที่เขาไม่เห็นด้วยมันก็ออกมาแล้ว แล้วพอสังคายนาครั้งที่ ๓ มันก็แตกเป็น ๑๘ นิกาย แล้วมันก็ไปเรื่อย

ฉะนั้น เวลาแบบว่าศาสนสัมพันธ์ ก็คือการเปิดกว้าง คำสอนของเขา หรือคำสอนของลัทธิต่างๆ เราก็เปิดกว้างการรับรู้ แต่มันอยู่ที่จริตนิสัยของคน คนมีอำนาจวาสนาแก่ไหน ฟังได้หรือไม่ได้ อย่างเช่นคำว่า..

“ข้อ ๑. พระพุทธเจ้าไม่กล้าบัญญัติลงในธรรมวินัยว่าห้ามกินเนื้อสัตว์ เพราะกลัวว่าคนจะไม่เข้ามาเรียนธรรมจากท่าน และอ้างว่าราชวงศ์พระพุทธเจ้าไม่กินเนื้อสัตว์กันเลย”

ไอนี้เวลามันพูด เห็นไหม พระพุทธเจ้าไม่กล้าบัญญัติ.. ทำไมจะไม่กล้าบัญญัติ? พระพุทธเจ้าบอกพระอานนท์เวลาพระพุทธเจ้าจะนิพพานนะ

“อานนท์ เธอบอกเขานะ สิ่งที่เขามาถวายทานๆ บอกว่าเป็นอมิส เป็นสิ่งที่บูชาให้ปฏิบัติบูชาเถิด”

พระพุทธเจ้าต้องการให้เราประพฤติปฏิบัติ พระพุทธเจ้าต้องการให้เราเข้าใจ นี้เขาว่าพระพุทธเจ้าไม่กล้าบัญญัติเพราะกลัวคนไม่เข้ามาเรียนธรรมะ.. เวลาเผยแผ่พระพุทธเจ้าพุทธกิจ ๕ นะ พอพุทธกิจ ๕ เข้าขึ้นมาถึงญาณ เล็งญาณว่าจิตของใคร จิตเขามีอำนาจวาสนา แล้วเขาจะได้เป็นพระอรหันต์ แล้วเวลาจิตเขาสิ้น พระพุทธเจ้าไปเอาคนนั้นก่อน

พระพุทธเจ้าเล็งญาณนะเล็งญาณ พระพุทธเจ้าพุทธกิจ ๕ พุทธกิจนี้ที่ว่าอจินไตย ๔ พุทธวิสัย ความสามารถของพระพุทธเจ้านี้ไม่มีใครจะรู้ได้ ไม่มีใครสามารถไปรู้ได้ขนาดนั้นหรอก แล้วเราบอกว่า “พระพุทธเจ้าไม่กล้าทำอย่างนั้น ไม่กล้าทำอย่างนี้” มันเป็นไปได้ไม่ได้หรอก

มันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะคำที่ว่า “ห้ามกินเนื้อสัตว์” นี้เพราะเทวทัตเป็นคนขอขนาดมีคนไปขอท่านเลย ท่านยังไม่ให้เลย ท่านไม่ให้ ท่านบอกว่าสิ่งที่ว่าไม่ให้ฉันเนื้อสัตว์ๆ ท่านบอกว่า

“คนเรามันไม่ใช่คืออยู่ที่การกิน”

ถ้ามันอยู่ที่การกินนะ มันก็ว่าเรากินอย่างนี้แล้วจะเป็นคนดี ๆ คนกินอาหารอย่างใดก็แล้วแต่ ในกลุ่มชนนั้นมีทั้งคนดีและคนเลว ท่านไม่ได้พูดถึงการกิน แต่ท่านพูดถึงการปฏิบัติ ท่านพูดถึงการชำระกิเลส แล้วเวลาพูดถึงเนื้อสัตว์ เห็นไหม เนื้อ ๓ ส่วน.. ที่เธอไม่ได้ยินไม่ได้ฟัง ที่ไม่ได้เจาะจงเพื่อเธอ ถ้าเธอไม่รับรู้ สิ่งนั้นเป็นความสะอาดบริสุทธิ์ สะอาดบริสุทธิ์เพราะอะไร? เพราะมันเป็นประโยชน์ได้ไง

คนเราไม่ใช่อยู่ที่การกินเนาะ ถ้าเอาการกิน อ้าว.. ฉันไม่กินเนื้อสัตว์ ฉันเก่งกว่าคนกินเนื้อสัตว์ แล้วไอ้คนกินเนื้อสัตว์ บางคนคนดีก็มี คนเลวก็มี คนไม่กินเนื้อสัตว์ คนดีก็มี คนเลวก็มีเหมือนกัน คนเราไม่ได้อยู่ที่การกิน ฉะนั้น พอไม่ได้อยู่ที่การกิน เอาการกินนั้นมาปิดกั้นผลประโยชน์ของชาวพุทธ หรือของนักบวช ของผู้ที่ปฏิบัติ พระพุทธเจ้าเห็นตรงนี้พระพุทธเจ้าถึงไม่บัญญัติ

ทีนี้ถ้าใครเห็นโทษของมัน เห็นไหม น้อย่างปัจจุบันนี้เขาบอกว่ากินเนื้อสัตว์แล้วมันมีสารหลังอะไรต่างๆ ใครเห็นโทษของมันก็ไม่กิน ใครเห็นโทษกับทางวิทยาศาสตร์นะ พอบอกว่าไม่กินแล้วนี่ ไม่กินแล้วเอ็งเป็นพระอรหันต์หรือเปล่าละ? เอ็งเป็นพระอรหันต์หรือยัง? อ้าว.. ถ้าเอ็งไม่กินแล้วเอ็งเป็นพระอรหันต์นะ กูก็จะไม่กินเนื้อสัตว์เหมือนกัน

ว้าว ควายนี้มันกินอะไร? ช้าง ม้ามันกินอะไร? ช้างมันกินไหม? แล้วมันเป็นอะไร? แล้วยักษ์มันกินอะไร? แล้วเสือละมันกินอะไรเนาะ บางคนมาบ่นอย่างนี้นะ อ้าว.. ถ้าถือศีล ๕ ศีล ๕ อย่างนี้เสียมันก็ไม่มีโอกาสถือศีล ๕ สิ อ้าว.. บางคนคิดเป็นธรรมนะ บอกว่าถือศีล ๕ นี้อย่างฆ่าสัตว์นะ แล้วเขาบอกว่าอย่างนี้เสียมันต้องกินเนื้อมันจะทำอย่างไร?

เราบอกว่าของอย่างนี้มันเป็นเวรเป็นกรรม ทำไมเอ็งต้องไปเกิดเป็นเสือด้วยละ? ทำไมเอ็งไม่มาเกิดเป็นสัตว์กินพืชละ? นี่มันเป็นเวรเป็นกรรมนะ ถ้าเวรกรรมเกิดขึ้น แล้วเราอยู่ที่ดูแลพินิจ เพราะมันเกิดขึ้นมานี่เสวยภพ พอเสวยภพแล้วก็เป็นอย่างนั้น

นี่พูดถึง “กินเนื้อสัตว์”

ถาม : ๒. ทำความเพียร ให้ช่วยเหลือคน ให้ทำความดี ไม่ต้องทำสมาธิ ไม่ต้องเจริญวิปัสสนา

หลวงพ่ : แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ต้องเจริญวิปัสสนา ขิปปภาณูญาก็ต้องเจริญวิปัสสนา เวลาคนเรานี้ละ เวลาสร้างคุณงามความดีนี้ความดีมันเกิด ถ้ามีสติปัญญา ความดีจะเป็นความดีชอบ

ความดีนะบางคนถาม มีคนถามอย่างนี้จริงๆ นะ บอกว่า “เขาปล้นมานี่เป็นบุญ”

เราบอกว่า “เป็นบุญอย่างไรล่ะ?”

“อ้าว.. ก็ปล้นมาเลี้ยงพ่อแม่”

เออ.. คิดได้นะ เขาบอกเขาไปลักชิงวิ่งราวมานี่เป็นบุญ เพราะว่าเขาไม่ได้เอาไปใช้ส่วนตัว เขาลักชิงวิ่งราวมาแล้วเขาเอาไปเลี้ยงพ่อแม่ ก็ถือว่าการเลี้ยงพ่อแม่นี้เป็นบุญ อ้าว.. นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเขาคิดอย่างนี้ได้ไง เขาได้มาด้วยวิธีใดก็แล้วแต่ แต่เขาเอามาทำประโยชน์ เขาบอกอย่างนี้เป็นบุญของเขา อย่างนี้มันเป็นความไม่สะอาดบริสุทธิ์ใจ

ปฏิคาหก สิ่งที่เราได้มาทำบุญกุศลนี้มันสะอาดบริสุทธิ์ไหม? ถ้ามันสะอาดบริสุทธิ์ใช้ไหม ขณะที่ทำสะอาดบริสุทธิ์ ทำแล้วมีความพอใจ นี่ปฏิคาหกผู้ให้.. ผู้รับเป็นพระที่สะอาดบริสุทธิ์ไหม? ถ้าสะอาดบริสุทธิ์ เห็นไหม ปฏิคาหก ผู้ให้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ผู้รับรับด้วยความบริสุทธิ์ บุญอย่างนี้สูงส่งมากเลย

แต่สำหรับเราได้มาด้วยความไม่บริสุทธิ์แต่อยากทำบุญ ก็ทำบุญได้บุญไหม? ได้แต่มันสะอาดไหม? อ้าว.. พอทำไปแล้วนะ โอ้ย.. นั่งเสียดาย โอ้โฮ.. ไม่ทำก็ดี ไม่ทำก็ดี โอ้โฮ.. นี่ปฏิคาหกใจ แต่ทำไปแล้วมันชื่นใจ เห็นไหม นี่ความคิดอย่างนี้มันมี มันไม่เสมอภาคหรอก

ฉะนั้นถึงบอกว่า ถ้าพูดถึงไม่ต้องทำสมาธิ ไม่ต้องทำความเพียร สร้างแต่บารมีคือช่วยเหลือคนไปเรื่อยๆ จะตกกระแสนเป็นโศดาบัน มันก็มีส่วนเป็นไปได้อันหนึ่ง หมายถึงคนทำดีตลอดไป ความดีจะส่งเสริม อันนี้เราก็เห็นด้วย แต่ถ้าลึกลับปัจจุบันนี้ล่ะ?

คุณิพระโพธิสัตว์ หลวงปู่มั่นนี้ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน แต่เวลาท่านปฏิบัติไปแล้วมันเข้าถึงอริยสัจไม่ได้ พอไม่ได้นี้ท่านลาโพธิสัตว์เลย พอลาโพธิสัตว์ขึ้นมาแล้ว เห็นไหม พอพิจารณาไป มันไปแล้ว มันไปแล้ว เพราะก่อนที่ท่านลาโพธิสัตว์ท่านใช้ปัญญาของท่านไง ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าก็เป็นพระอรหันต์ ถ้าเป็นสาวก สาวกะ สันกิเลสเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน

พระอรหันต์เหมือนกัน แต่มันต่างกันที่อำนาจวาสนาบารมี พระพุทธเจ้าพุทธวิสัย โอ้อโฮ.. บารมีธรรมนี่ดีหมดเลย แต่ก็ผ่านเหมือนกัน ฉะนั้น หลวงปู่มั่นท่านถึงลาโพธิสัตว์ลาโพธิสัตว์แล้วก็มาบรรลุมรรค

นี่ก็เหมือนกัน ความที่มีปัญญาอันนี้มันจะทำให้คนเข้าถึง ฉะนั้น บอกว่า “ไม่ต้องทำสมาธิ ไม่ต้องวิปัสสนา ทำความคืออย่างเดียว” ทำความคืออย่างเดียวมันก็สายพานการผลิตใจ มันก็หมุนไปเรื่อยๆ อย่างนั้นแหละ แต่ถ้ามันทำจริงมันก็ได้จริงของมัน

นี่พูดถึงนะบอกว่า “ถ้ามีปัญญา ทานอันนั้นจะเลิศ” ถ้ามีปัญญา.. คิด สมาธิอันนั้นจะเลิศ ถ้าเราใช้ปัญญาของเรา ทีนี้เขาบอกว่าไม่ต้องทำสมาธิ ไม่ต้องวิปัสสนา ปัญญามันเกิดไหม? ถ้าปัญญามันเกิด เห็นไหม ทานอันเลิศ สมาธิอันเลิศมันก็เกิด ฉะนั้นบอกว่าไม่ต้องวิปัสสนา เออ.. โทษนะ มันก็ดักดานอยู่อย่างนั้นนะสิ แต่ถ้ามันมีสมาธิ มันมีวิปัสสนา มันจะดีขึ้น ทำทุกอย่างดีขึ้น ทุกอย่างประเสริฐขึ้น

นี่พูดถึง เห็นไหม นี่เอาปัญญาเทียบเคียง ถ้าเอาปัญญาเทียบเคียงเราจะเข้าใจได้

ถาม : ๓. อ้างว่ามีคาถาภาษาจีน

หลวงปู่ : อันนี้อ้างว่าอย่างนี้ อันนี้มันเป็น... เราเห็นมาเยอะนะ ก็บอกเช่นว่าจะไปต่อคิด จะต้องไปทำอะไรเนี่ยมันเป็นเทคนิค เหมือนกับเอาคนของเขาไว้ ถ้ายังไม่ได้รับคิดห้ามบอกใครนะ ถ้าจะบอกใครต้องบอกกันเองนะ อันนั้นมันเรื่องของเข

ถาม : ๔. อ้างว่ามนุษย์ทุกคนกำเนิดมาจากจิตเดิมแท้ มาจากแดนนิพพาน เป็นอัปสรพรหม แต่มาสัมผัสกิเลสบน โลก

หลวงพ่ : อันนี้คิดอย่างนี้มันเป็นจินตนาการ เพราะจินตนาการแบบนี้ เห็นไหม เขาถึงบอกว่าจิตนี้มาจากพระเจ้า ต้องกลับไปสู่พระเจ้า

นี่ก็เหมือนกัน จิตมันมีอยู่ นิพพานมีอยู่แล้ว ถ้านิพพานมีอยู่แล้ว เหมือนกับจิตเดิมแท้ที่ส่องใส แล้วมันเอาอะไรมาเกิด? นิพพานนี้ พอจิตมันเข้าสู่นิพพาน แต่นิพพานไม่มีอยู่แล้วหรือ ถ้านิพพานมีอยู่แล้วมันจะสภปรกมาได้อย่างไร?

นี่เป็นความเห็นไง มันเป็นเทคนิคในการสอนของเขานะ บอกว่านิพพานมีอยู่แล้วแล้วเพียงแต่ที่เราเมาเศร้าหมอง พระพุทธเจ้าจะพูดถึงทฤษฎีนี้

“จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส”

จิตเดิมแท้ที่ส่องใส แต่ตัวส่องใสนั่นแหละคือปฏิสนธิจิต ตัวส่องใสคือปฏิสนธิจิต นั่นแหละตัวจิตตัวเกิดตัวตาย พอกลับไปถึงตรงนั้นปั๊บมันรู้ติจิต ตัวจิตเดิมแท้พาเกิดพาตาย นี่เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เห็นไหม

เวลาจิตเดิมแท้ที่อยู่กลางอกเราเลย จิตเดิมแท้มีอยู่แล้ว แต่ตอนนี้เราเกิดเป็นมนุษย์ใช่ไหม? สัญชาตญาณของมนุษย์คือธาตุ ๔ และขันธ ๕ มันก็เหมือนกับธาตุ ๔ และขันธ ๕ คุมจิตนี้ไว้ แล้วพอจิตนี้ปฏิสนธิจิต เวลาตายจากนี้ไป เวลาออกไปมันก็ไปสู่ตรงนั้น ก็ไปเกิดอีก มันก็หดเข้ามาแล้วก็ไปเกิดอีก มันก็เหมือนเมล็ดพันธุ์พืช ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมอีก ถ้าไปเกิดอีก เห็นไหม นี่มันมีจิตเดิมแท้แต่ไม่ใช่นิพพานไม่ใช่! เป็นจิตเดิมแท้แต่ไม่ใช่นิพพาน

นี่ว่าจิตมีนิพพานอยู่แล้ว นิพพานอยู่แล้ว.. มีจิตเดิมแท้ แต่จิตเดิมแท้มันมีวิชาครอบมันอยู่ นี่พูดถึงโดยสังเขป แต่พอจิตใจเราเนี่ย ปัญญาเราไม่ถึงใช่ไหม? เราก็บอกว่ามันมีนิพพานอยู่แล้ว มีนิพพานอยู่แล้ว คือจิตเดิมแท้ไม่ใช่ รู้ติจิต แล้วนิพพานคืออะไร?

“จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส”

นี่อุปสรรคพรหมเขาว่าของเขาเกินไป ยังดิเนายังยอมรับตรงนี้.. เราจะบอกว่าธรรมะมันมีอยู่ แต่วุฒิภาวะของเราเนี่ยเรียนไม่ถึง พอเรียนไม่ถึงเราก็อธิบาย มันก็เลยฟันเพื่อนมาไง แล้วมันก็จะไป

นี่ก็เหมือนกัน เพราะมหายาน พวกเซนมันเป็นมหายาน เป็นอาจารย์วาท ถ้าอาจารย์ที่ดี อาจารย์ที่ลึกซึ้งนั้นะ จะไม่ฉลาดเคลื่อนไหว ไม่ผิด แต่ถ้าอาจารย์ที่ยังเข้าไม่ถึงแล้ว มาสอน เห็นไหม ก็ครึ่งๆ กลางๆ นี่พูดถึงมันเป็นปัญญาวิมุตติถ้าถึงที่สุดนะ ถ้าไม่ถึงที่สุดมันก็เป็นแบบนี้แหละ

“นี่คนเกิดมาจากจิตเดิมแท้ มาจากแดนนิพพาน เป็นอัศจรรย์พรหม แต่เพราะสัมผัสกิเลสบนโลกเลยกลายเป็นมนุษย์และเป็นสัตว์ต่างๆ”

ไอ้โฮ.. อันนี้มันเป็นเวรกรรม เรื่องของกรรม

ถาม : ๕. อ้างว่าช่วงนี้เป็นช่วงปลายกัป ก่อนที่จะมีภัยพิบัติจึงส่งคำสอนชนิดนี้มา

หลวงพ่ : จึงส่งคำสอน.. ใครส่งล่ะ? อันนี้ไม่ว่ากันนะ เพราะว่าคนถามเขาเพิ่งไปเจอเขาก็ตื่นเต้น แต่กรณีอย่างนี้ เพราะเราเป็นนักบวช เราอยู่ในสังคมของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ อยู่ในสังคม กระแสสังคมเดี๋ยวก็แรงขึ้นมาพักหนึ่ง พอสักพักหนึ่งมันก็ตก แล้วเดี๋ยวพอเรื่องมันซาๆ ไปก็จะมีขึ้นมาอีกพักหนึ่ง มันเป็นการหมุนเวียนอยู่อย่างนี้

ฉะนั้น คนที่มีประสบการณ์แล้ว สิ่งที่คุณถามมามันเป็นเพราะเขาเพิ่งไปเจอ เพิ่งมาสนใจในศาสนา ก็ดูแล้วมันเป็นของตื่นเต้น แต่คนที่อยู่ในศาสนา เรื่องนี้เป็นของเก่า ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันจะมีอย่างนี้มาตลอด มันมีมาตลอดนะ อันนี้อันหนึ่ง

อันนี้พูดถึงคำถามอันนี้นะ จะเอาอีกข้อหนึ่งนี้ไหวไหม? อันนี้ยาวพอสมควรนะ เพราะเดี๋ยวเราจะมีฐานะ เราเอาแก่นี้ก่อนได้ไหม? เอาแก่นี้ก่อนนะ เอวังก่อน เพราะเดี๋ยวจะเทศน์อีกรอบหนึ่ง เดี่ยว ๑๑ โมงเทศน์แล้วเดี๋ยวพระมา เอวัง